

Biblická čtení:

1.Královská 19,4-8: Sám šel den cesty pouští, až přišel k jednomu trnitému keři a usedl pod ním; přál si umřít. Řekl: „Už dost, Hospodine, vezmi si můj život, vždyť nejsem lepší než moji otcové.“ Pak pod tím keřem ulehla a usnul. Tu se ho dotkl anděl a řekl mu: „Vstaň a jez!“ Vzhlédl, a hle, v hlavách podpopelný chléb, pečený na žhavých kamenech, a láhev vody. Pojedl, napil se a opět ulehla. Hospodinův anděl se ho však dotkl podruhé a řekl: „Vstaň a jez, máš před sebou dlouhou cestu!“ Vstal, pojedl, napil se a šel v síle onoho pokrmu čtyřicet dní a čtyřicet nocí až k Boží hoře Chorébu.

List Efezským 4,25-5,2: Proto zanechte lži a ‚mluvte pravdu každý se svým bližním‘, vždyť jste údy téhož těla. ‚Hněváte-li se, nehřešte.‘ Nenechte nad svým hněvem zapadnout slunce a nedopřejte místa ďáblu. Kdo kradl, ať už nekrade, ale ať raději přiloží ruce k pořádné práci, aby se měl o co rozdělit s potřebnými. Z vašich úst ať nevyjde ani jedno špatné slovo, ale vždy jen dobré, které by pomohlo, kde je třeba, a tak posluchačům přineslo milost. A nezarmucujte svatého Ducha Božího, jehož pečeť nesete pro den vykoupení. Ať je vám vzdálena všechna tvrdost, zloba, hněv, křik, utrhaní a s tím i každá špatnost; buďte k sobě navzájem laskaví, milosrdní, odpouštějte si navzájem, jako i Bůh v Kristu odpustil vám. Jako milované děti následujte Božího příkladu a žijte v lásce, tak jako Kristus miloval nás a sám sebe dal za nás jako dar a oběť, jejíž vůně je Bohu milá.

Jan 6,41-51: Židé proti němu reptali, že řekl: ‚Já jsem chléb, který sestoupil z nebe.‘ A říkali: ‚Což tohle není Ježíš, syn Josefův? Vždyť známe jeho otce i matku! Jak tedy může říkat: ‚Sestoupil jsem z nebe!‘ Ježíš jim odpověděl: ‚Nereptejte mezi sebou! Nikdo nemůže přijít ke mně, jestliže ho nepřitáhne Otec, který mě poslal; a já ho vzkřísím v poslední den. Je psáno v prorocích: ‚Všichni budou vyučeni od Boha.‘ Každý, kdo slyšel Otce a vyučil se u něho, přichází ke mně. Ne že by někdo Otce viděl; jen ten, kdo je od Boha, viděl Otce. Amen, amen, pravím vám, kdo věří, má život věčný. Já jsem chléb života. Vaši otcové jedli na poušti manu, a zemřeli. Toto je chléb, který sestupuje z nebe: kdo z něho jí, nezemře. Já jsem ten chléb živý, který sestoupil z nebe; kdo jí z tohoto chleba, živ bude navěky. A chléb, který já dám, je mé tělo, dané za život světa.“

Napomínání

Napomínání má každý člověk za život až dost. Napomínají nás ve škole, doma, v církvi. Napomínání v Listu Efezským je třeba brát jinak, než jako pouhé lidské povídání o tom, jaký by měl člověk být. Křesťan není někdo, kdo si jen ke svému životu přilepí zvnějšku trochu lepšího chování, než mají ostatní.

Lež je jedním z nejnebezpečnějších projevů chování člověka. Narušuje vztahy mezi námi, ohrožuje naši důvěru. Je proto jedním z přikázání Desatera: „Nevydáš proti bližnímu křivé svědectví.“ Hněv, vztek je třeba mírnit natolik, aby co nejrychleji z našeho jednání zmizel, nejpozději na konci téhož dne, kdy nás přemohl. Hněv, který by měl rozhodnout o životě druhého, je potřebí přenechat Pánu Bohu. (Kolik filmů, románů naopak popisuje, jak hněv se stává živnou půdou pro další a další násilí a zlo.) Napomenutí před krádeží připomíná další přikázání Desatera – „Nepokradeš“. Zapomenout na způsoby zbohatnutí, výdělků, který není podložen pořádnou a poctivou prací. Nebudu se pouštět do posuzování toho, co je nepoctivá práce. Pořádná práce má sloužit nejen k vlastnímu zajištění, ale současně k tomu, abychom se měli o co rozdělit

s potřebnými. Lhostejnost k chudým je narušením samotné podstaty církve. Hodnotu tělesné práce známe i my, kdo si s ní na živobytí nevyděláváme, ale zažíváme její smysluplnost.

Křesťanem se stává ten, kdo se učí žít z jiných zdrojů - z Boží lásky, z odpuštění, z Božího Ducha. Pozice křesťana je v první řadě určena tím, že je člověkem, kterému Bůh skrze Ježíše odpustil (Ef 4, 32) - tím je ovlivněno jeho chování, vztah či postoj k bližnímu, k druhým lidem.

Ježíš - "chléb živý z nebe", je nekonečně víc než "neživý chléb" - mana. Při Večeři Páně si připomínáme podle Ježíšova přání (naučení) to, co nám odkázal. Jeho odkaz konáme symbolicky. **Obsah** tohoto konání je tajemstvím, které prožíváme různě. To proto, že nás Bůh přesahuje, a tak ani při Večeři Páně není beze zbytku popsatelný. Večeře Páně je tajemství, při kterém zažíváme Boží blízkost, Boží posilu, naplnění jeho Duchem. Bůh, náš Otec nás touží posílit ve víře v Ježíše Krista (svého Syna) jako našeho - mého osobního Pána a Spasitele, abychom šli životem smysluplně a podle záměru jeho Stvořitele.